

paa den Maade altsaa, at naar Fisterne forulykkede, skulde Dampskibsselskaberne og Sejlskibene betale disse Ulykkestilfælde. Jeg tror dog, at det ærede Medlem maa indrømme mig, at det ikke vilde have været nogen uoverkommelig Opgave for det Udvalg, som nu har arbejdet i 2 Aar, at indføre saadanne Bestemmelser i denne Lov; saa havde vi dermed afgjort hele Spørgsmaalet om Beskyttelse af Fisterne, saa var denne Sag klar, de fik deres Forsørgelse, og den kostede ikke det offentlige noget, da det var Dampskibsselskaberne og Sejlskibene, der betalte Erstatningerne. Men der blev allerede den Gang rejst nogen Indvending mod denne sociale Reform, som altsaa væsentlig bestod i, at Dampskibsselskaberne skulde betale for Fisternes Ulykker. Det blev ogsaa erkendt her i Tinget af den daværende Indenrigsminister, at der var noget i disse Indvendinger, og derfor burde man saa tillade disse Dampskibsselskaber at lade være med at træde ind i Statsforsikringsanstalten, men saa vilde det derefter kun blive Koffardislaaden, den daarligt stillede Del af den, der søger Erhverv af Skibsarten, som skulde betale Fisternes Ulykker! Det ærede Medlem siger nok at det er ikke saaledes at sætte sig hen og skrive sociale Reforme; men jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg skulde arbejde et saadant Forslag i den Retning paa en halv Snæs Minutter, og jeg skulde saa Fisterne, de handlende, Bestillingsmændene, Landbrugerne, ja alle dem, han opgav mig, ulykkesforsikrede, der skulde aldeles ikke være noget i Vejen, naar blot han vil give ogsaa mig Lov til f. Eks., at det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds skulde betale nogle Tusinde om Aaret i Forsikringspræmie derfor, og der vilde være lige saa megen Nime-lighed deri som i at lade det forenede Dampskibsselskab og dets Kolleger betale for Ulykkestilfældene ved Fisteri i aabne Vaade paa Sjællands Bestkyst. Nej, det er ikke saa vanskeligt at skrive saadanne Love; men det har været vanskeligt for Udvalget at foreslaa en retfærdig Lov. Jeg har, saa længe jeg var uden for Rigsdagen, ment, at det var Opgaven her at vedtage retfærdige Love, og siden jeg er kommen her ind, har jeg bestræbt mig for ikke at bidrage til, at der fremkom nogen uretfærdig Lov. Jeg kan ikke se og har aldrig kunnet se andet end, at det, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds i denne Sag har gjort sig til Talsmand for, baade i Dag og tidligere, i Ordets eminenteste Forstand er en uretfærdig Lovgivning, og derfor har jeg ikke villet være med til hans Grundlag. Det ærede Medlem

spurgte mig tidligere — jeg glemte at svare paa det, og det er til Dels det, der gav mig Anledning til min Bemærkning om, at jeg var uden Interesse i noget Ulykkesforsikringsforetagende — om Livrenter efter Lovforslaget skulde indkøbes hos private Selskaber eller hos Statsanstalten; thi — sagde han — hvis det første blev Tilfældet, vilde de private Selskaber komme til at gøre store Forretninger. Jeg skal i den Anledning tilbagelade i det ærede Medlems Erindring, at for et Par Aar siden vedtog Rigsdagen en Lov, som satte Briserne paa Livrenterne i Statsanstalten ikke saa lidt op; de private Selskaber have ikke villet følge Eksemplet, saa at Livrenterne nu ere blevne noget billigere hos andre danske Livsforsikrings-selskaber end hos Statsanstalten. Det er den eneste Grund til, at Udvalget ikke udtrykkelig har foreskrevet, at Livrenter skulle indkøbes hos „Statsanstalten for Livsforsikring“, idet vi gaa ud fra, at Arbejdsraadet, der i den Henseende afgør Spørgsmaalet, nok skal sørge for, at Livrenten bliver købt paa en saadan Maade, at der er Visshed for, at den kommer de paagældende til gode. Dette er Grunden til, at Statsanstalten ikke er indsat her, men i øvrigt vilde man jo ogsaa med samme Ret kunne sige, at hvis det var blevet fastsat, saa vilde det blive til stor Fordel for Statsanstalten. Jeg kunde ikke se, at der var nogen Anledning for det ærede Medlem til at gøre den Udsættelse, og jeg fik derfor den Formodning, at der laa noget bagved, da han sagde, at de private Livsforsikrings-selskaber skulde nyde Begunstigelser, men nu hører jeg jo af det ærede Medlems Udtalelser, at det har ikke været hans Mening. Til Slutning sagde det ærede Medlem, at naar man nu har ladet sig nøje med saa lidt, at man ikke har taget Landbruget med, saa vilde man komme til at beklage det. Men hvorfor har da det ærede Medlem ladet sig nøje med det? hvorfor kommer der ikke f. Eks. i Morgen fra det ærede Medlem og hans Parti et Forslag til Landbrugets Ulykkesforsikring f. Eks. i den udmærkede Form, som det ærede Medlem mente, Forslaget derom havde sidste Gang? Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at Landbrugets Ulykkesforsikring er holdt i den Grad adskilt i det Lovforslag, som den Gang forelaa, at der ikke hører mere end nogle saa Timers Arbejde til for at udskille de Bestemmelser, som angaa Landbrugets Ulykkesforsikring, ud af Forslaget fra 1891 og forelægge det som selvstændigt Lovforslag, og, hvis der er Stemning for det, saa vil det blive vedtaget. Men hvis man ikke vil